Astrid Lindgren (14 noiembrie 1907 – 28 ianuarie 2002) a fost una dintre cele mai celebre și mai iubite scriitoare de literatură pentru copii din întreaga lume.

LIBRIS | We know books

S-a născut și a crescut în localitatea suedeză Näs, de lângă orașul Vimmerby, și multe dintre cărțile sale au fost inspirate de ținuturile copilăriei. Personajele din cărțile ei – Pippi, Karlsson, Prințul Mio – au făcut înconjurul lumii, au învățat să vorbească în toate limbile pământului și au devenit personaje de film ori de desene animate și sfătuitori de taină ai micilor cititori.

Astrid Lindgren a primit mai multe distincții pentru opera sa, între care și prestigiosul premiu Hans Christian Andersen. În 1967, editura suedeză Rabén & Sjögren a instituit premiul Astrid Lindgren, care se decernează anual unui scriitor de limbă suedeză, iar în 2003, guvernul suedez a înființat Astrid Lindgren Memorial Award, un premiu în valoare de cinci milioane de coroane suedeze. Printre câștigătorii acestui premiu se numără autori ca Maurice Sendak, Philip Pullman, Shaun Tan.

Și poate unul dintre cele mai grăitoare lucruri despre impactul pe care scrierile ei l-au avut asupra literaturii lumii este că din 1996 o mică planetă îi poartă numele: *3204 Lindgren*. La aflarea veștii despre botezarea asteroidului, scriitoarea a răspuns cu umoru-i caracteristic: „De acum înainte, puteți să mă numiți Asteroid Lindgren".

Ingrid Vang Nyman (1916–1959) s-a născut în Danemarca. La 19 ani s-a înscris la Academia Regală de Arte Frumoase din Copenhaga, dar după câțiva ani a renunțat la studii. A ilustrat toate cărțile cu Pippi Șosețica și a fost foarte apreciată ca artistă.

ASTRID LINDGREN

Pippi Șosețica se îmbarcă

Ilustrații de Ingrid Vang Nyman

Traducere din suedeză
de Andreea Caleman

arthur

Redactor: Felicia Irimia
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Copertă: Anca Chiriță

LIBRIS We know books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDGREN, ASTRID
Pippi Șoseța se îmbarcă / Astrid Lindgren; il. de Ingrid Vang Nyman; trad. din suedeză de Andreea Caleman. – București: Editura Arthur, 2022
ISBN 978-606-086-597-1

I. Vang Nyman, Ingrid (il.)
II. Caleman, Andreea (trad.)

821.113.6

Astrid Lindgren
Pippi Långstrump går ombord

© Text: Astrid Lindgren 1946 / The Astrid Lindgren Company
© Illustrations: Ingrid Vang Nyman 1946 / The Astrid Lindgren Company

First published in 1946 by Rabén & Sjögren, Sweden
For more information about Astrid Lindgren, see www.astridlindgren.com
All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company, Lidingö, Sweden
For more information, please contact info@astridlindgren.se

ASTRID LINDGREN COMPANY

© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Pippi locuiește încă în Vila Villekulla

Dacă un străin de părțile locului cutreiera orașul mic, mititel și, nitam-nisam, se aventura un pic prea departe, la periferie, dădea cu ochii de Vila Villekulla. Nu că era mare lucru de văzut. Doar o casă veche, dărăpănată, înconjurată de o grădină părăginită de-a binelea. Toată lumea din orașul mic, mititel știa, de bună seamă, cine locuia în Vila Villekulla și de ce era un cal pe verandă. Dar un călător sosit de pe alte meleaguri nu avea de unde ști. Și-atunci se putea mira, firește. Mai ales dacă era foarte, foarte târziu, aproape întuneric, și, în grădină, străinul vedea plimbându-se o fetiță care nu părea deloc gata să meargă la culcare prea curând. Da, atunci străinul se putea întreba, de bună seamă: „De ce n-o trimite maică-sa la culcare pe fetiță? Că doar copiii dorm la ora asta!“

Căci de unde să știe străinul că fetița nu avea mamă? Nici tată, de fapt. Sau, în orice caz, tatăl nu era acasă. Copila locuia singură-singurică în Vila Villekulla. Mă rog, nu tocmai singură-singurică, la drept vorbind. Pe verandă

locuia calul, desigur. Și mai avea fetița o maimuțică, pe nume Musiu Nilsson. Dar un străin de-abia sosit în oraș nu putea ști toate astea, firește. Și, dacă fetița se apropia de poartă – și sigur se apropia, căci îi plăcea să stea de vorbă cu lumea –, atunci străinul o putea privi pe îndelete. Și cu siguranță și-ar fi zis: „Copila cea mai pistruiată și cu părul cel mai roșu pe care am văzut-o vreodată!" Iar apoi se putea gândi, de pildă: „La o adică, e frumos să ai pistrui și păr roșu. Mai ales dacă ești o copilă așa de vioaie și veselă!"

Și poate că străinul mai voia să știe cum o chema pe fetița cu părul roșu, care se plimba singură prin grădină la asfințit. Și-atunci, dacă se nimerea să ajungă lângă poartă, o putea întreba, pur și simplu:

— Cum te cheamă?

Iar răspunsul ar fi venit pe dată, de bună seamă, vesel și îndrăzneț:

— Mă cheamă Pippilotta Merindela Persiana Minta Aluefraim Șoseța, fiica lui Efraim Cioraplung, căpitan de corabie, fostul Spaima Mărilor și-n prezent Regele Pacificului. Da' mi se zice Pippi!

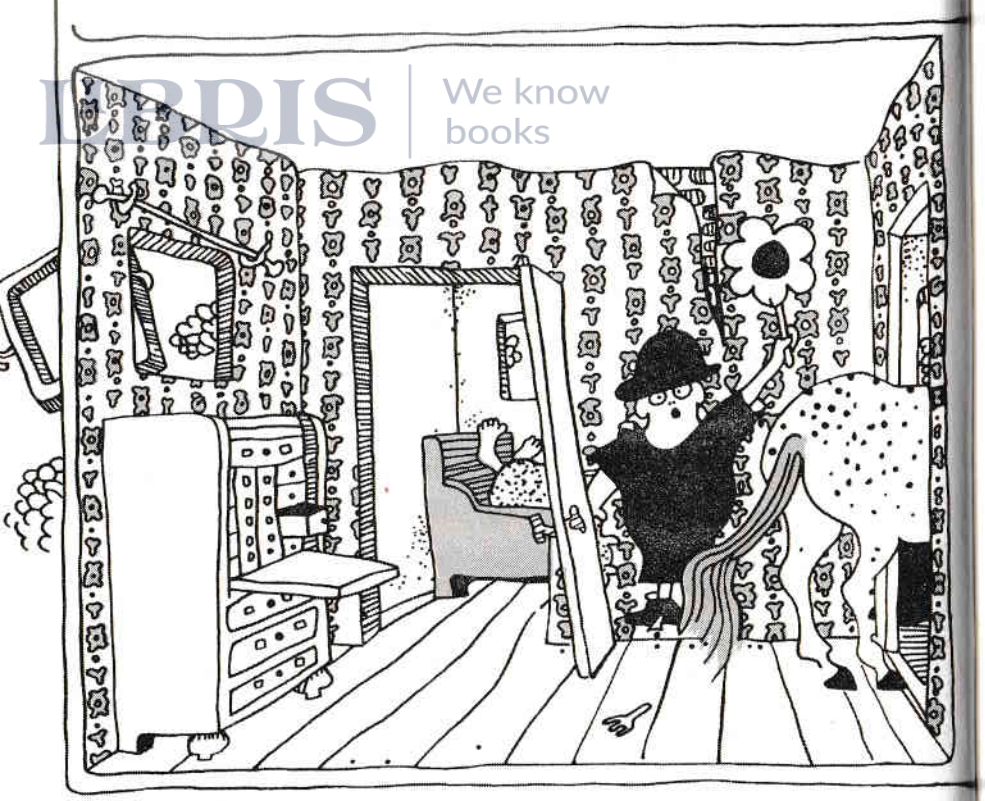
Da, așa era! Pippi Șoseța o chema pe fetiță. Iar tatăl ei era Regele Pacificului, sau cel puțin așa credea ea. Căci fusese aruncat în valuri de o furtună și dispăruse fără urmă, pe când naviga pe mări, împreună cu Pippi. Și, cum tata era foarte gras, Pippi nu credea în ruptul capului că s-ar

fi putut îneca. Era de la sine înțeles că plutise pe ape până la o insulă și ajunsese rege peste o grămadă de kureduți. Asta credea Pippi și alta nu!

Dacă avea timp berechet și niciun tren de prins, străinul putea afla, stând la taclale cu Pippi, că, în afară de

LIBRIS We know books

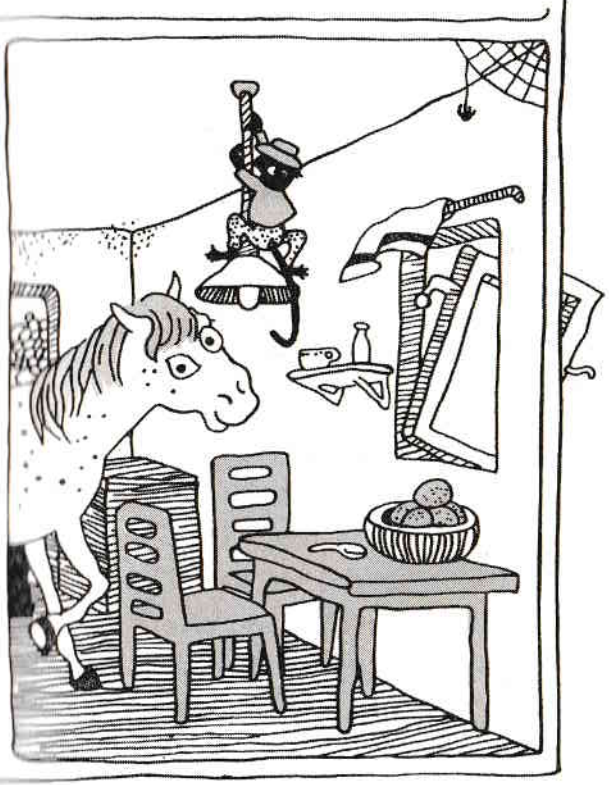
cal și maimuță, fetița chiar era singură-singurică în Vila Villekulla. Și, dacă era om bun, se putea întreba:

— Din ce-o trăi bietul copil?

Dar străinul n-avea de ce să-și facă griji.

— Sunt mai bogată decât un nabab! spunea mereu Pippi.

Pippi avea o valiză plină cu galbeni, primită de la taică-su. Așa că nici prin gând să nu-i dea străinului că Pippi ducea lipsă de ceva. Se descurca de minune fără mamă și tată.

Așa arăta în Vila Villekulla.

Bine, treaba era că n-avea cine să-i spună să meargă să se culce seara. Dar Pippi găsise ea o metodă bună – se trimitea singură la culcare! Uneori nu înainte de zece, fiindcă Pippi n-a fost niciodată de părere că un copil trebuie musai să se culce la ora șapte. Doar atunci se distra cel mai bine. Și de-asta străinul n-avea de ce să se mire că Pippi se plimba prin grădină după apusul soarelui, când se lăsase deja răcoarea nopții, iar Tommy și Annika dormeau tun de mult

în paturile lor. Cine erau Tommy și Annika? Ah, nici asta nu putea ști străinul călător! Păi, Tommy și Annika erau cei mai buni prieteni de joacă ai lui Pippi! Și locuiau în casa vecină cu Vila Villekulla. Păcat că străinul n-a venit mai devreme, când i-ar fi putut vedea pe Tommy și Annika acasă la Pippi. Doi copii cu adevărat frumoși și bine-crescuți. Și sigur i-ar fi găsit acasă la Pippi. Numai să fi trecut pe-acolo mai devreme. Căci Tommy și Annika veneau la Pippi zi de zi și își petreceau tot timpul cu ea, mai puțin când mergeau la culcare, când mâncau sau erau la școală, firește. Dar la ora asta dormeau, vezi bine, căci Tommy și Annika aveau și mamă, și tată și amândoi erau de părere că toți copiii trebuie să meargă la culcare la ora șapte seara.

Și, dacă străinul avea mult, mult timp de petrecut pe acolo, poate că mai zăbovea o vreme, după ce Pippi îi spunea noapte bună și se îndepărta de poartă. Doar ca să vadă ce făcea copila singură acasă și dacă avea de gând să se ducă la culcare *de-adevăratelea*. Și se putea ascunde, de pildă, după un stâlp al porții, ca să tragă în voie cu ochiul. Închipuie-ți: dacă pe Pippi o apuca pofta de călărit, cum se întâmpla, de obicei, seara? Dacă se ducea pe verandă, ridica deodată calul și îl cobora în grădină? Atunci străinul, frecându-se uluit la ochi, se putea întreba de nu visa oare.

— Măi să fie, ce copil mai e și ăsta?! își putea spune străinul, ascuns după stâlp. Să fi văzut eu bine c-a săltat calul? Nemaipomenit copil!

Și chiar avea dreptate! Pippi era cel mai nemaipomenit copil – cel puțin în orașul ăsta. Poate că se mai găseau copii nemaipomeniți și în alte părți, dar, în orașul mic, mititel, Pippi n-avea pereche. Și nicăieri, nici în orășel, nici oriunde altundeva în lume, nu exista copil mai puternic decât Pippi Șoseța!

LIBRIS | We know books

Pippi merge la cumpărături

Era o zi frumoasă de primăvară. Soarele strălucea, păsările ciripeau, curgea apă prin toate șanțurile, iar Tommy și Annika veneau țopăind spre Pippi. Tommy avea la el două bucățele de zahăr pentru cal, așa că se opriră pe verandă și îl mângâiară. Pe Pippi o găsiră dormind, cu picioarele pe pernă și capul sub pătură. Așa dormea Pippi de obicei. Annika o ciupi de degetul mare de la un picior și zise:

— Scoală-te!

Musiu Nilsson, maimuțica, se trezise deja și sărise pe lustră. Încet, încet, pătura începu să se miște și, deodată, un căpșor roșcovan răsări de dedesubt. Pippi deschise ochii ei limpezi și zâmbi larg.

— Ha, ia uite cine mă trăgea de deget! Visam că era tata, voia să vadă dacă n-am vreo bătătură.

Pippi se așeză pe marginea patului și își puse ciorapii lungi – unul maro, celălalt negru.

— Pfff, cum să fac bătături cu ăștia? zise ea, punându-și pantofii negri, cu exact două numere mai mari decât trebuia.

— Pippi! zise Tommy. Ce facem azi? Că n-avem școală!

— Păi, ia să ne gândim, spuse Pippi. În jurul bradului nu putem dansa, că l-am aruncat acum trei luni. Altfel ne puneam pe jocuri de Crăciun toată dimineața. Am putea să săpăm după aur, doar că nu știm unde e. Apropo, cel mai mult se găsește în Alaska. Abia ai loc să te miști pe-acolo de atâția căutători de aur. Hai să născocim altceva!

— Da, ceva distractiv! zise Annika.

Pippi își împleti părul în două codițe țepene, ce stăteau ridicate ca două bețe. Cugetă îndelung.

— Și dacă ne-am duce în oraș, pe la prăvălii? zise ea într-un târziu.

— Dar n-avem bani, spuse Tommy.

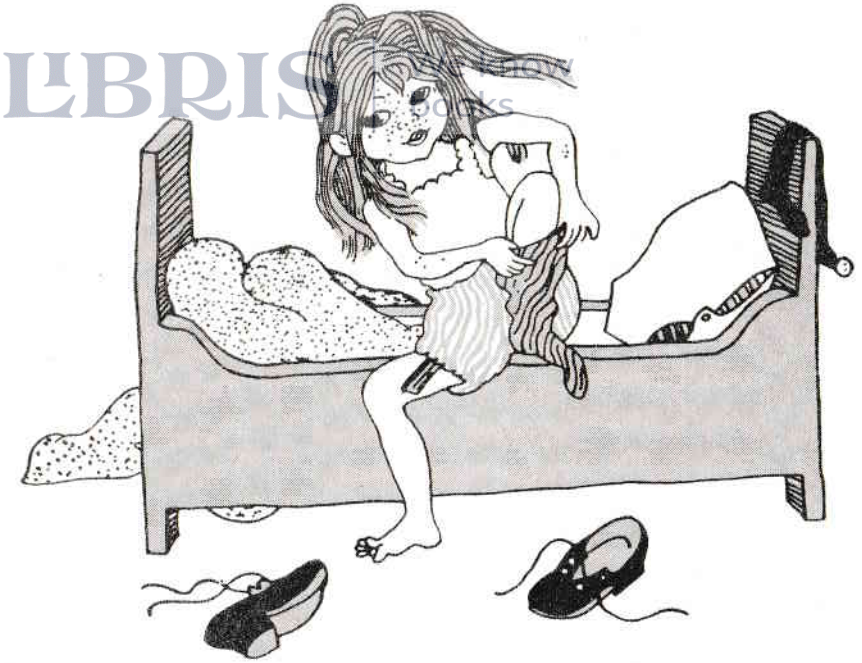
— Am eu! zise Pippi.

Pippi deschise valiza plină ochi cu galbeni și le arătă. Luă un pumn zdravăn de bani și își umplu buzunarul de la piept al șorțului.

— Ei, dacă mi-aș găsi și pălăria, aș fi gata de plecare! spuse ea.

Însă pălăria nu era de găsit. Pippi se uită mai întâi în lada cu lemne de foc, dar, să vezi ciudățenie, nu era acolo! Apoi se uită în cutia cu pâine din dulap, dar nu dădu decât peste un elastic de ciorap, un ceas cu deșteptător stricat și o bucățică de pâine uscată. În cele din urmă, se uită până și pe cuier, dar nu găsi decât o tigaie, o șurubelniță și o bucată de brânză.

LIBRIS

— Numai dezordine peste tot, nimic nu găsesc! spuse Pippi țâfnoasă. Deși brânza asta o caut de ceva vreme. Bine c-am găsit-o! Hei, pălărio! Vrei să mergi la cumpărături au ba? Arată-te odată sau acasă rămâi!

Dar pălăria nu se arătă.

— N-ai decât, dacă ești așa de toantă! Da' o smiorcăială să n-aud când mă-ntorc! spuse Pippi severă.

La puțin timp după aceea, mergeau cu toții pe drumul spre oraș – Tommy, Annika și Pippi, cu Musiu Nilsson pe umăr. Soarele strălucea minunat, cerul era azuriu, iar copiii

erau veseli. Apa șopotea în șanțul ce se întindea de-a lungul drumului. Era un șanț adânc, cu multă apă în el.

— Îmi plac șanțurile! zise Pippi și, fără să zăbovească, sări în el.

Apa îi ajungea până peste genunchi. Țopăi, împroșcându-i pe Tommy și Annika.

— Sunt o barcă! spuse ea, croindu-și drum prin șanț.

Pippi abia apucă să termine ce avea de zis, că se împiedică și se scufundă de-a binelea.

— Sau, mai bine zis, sunt un submarin! continuă ea netulburată, când scoase nasul de sub apă.

— Of, Pippi, ești udă leoarcă! spuse Annika neliniștită.

— Și ce dacă? zise Pippi. Cine a spus că-i musai să stea copiii uscați? Băile reci fac bine, așa am auzit. Numai în țara asta le-a trăsnit că nu-i voie. În America, șanțurile sunt așa de ticsite cu copii, că abia dacă mai are loc apa. Și stau acolo tot anul. Iarna îngheață, sigur, li se ițesc doar capetele. Și mamele trebuie să le ducă compot și chiftele, că n-au cum să se ducă acasă la cină. Da' de sănătoși sunt sănătoși tun, să știți!

Orășelul arăta de-a dreptul încântător în lumina soarelui de primăvară. Străzile înguste, pavate cu pietre, șerpuiau la voia întâmplării printre case. În grădini înfloriseră ghioceii și brândușele. Se găseau o mulțime de magazine în orășel. Și, într-o zi frumoasă precum aceea, era multă lume